

VERTĖ: A. Kairienė

KILMĖS ŠALIS: Rusija

GALIOJANČIO STANDARTO ORIGINALO PASKELBIMO DATA:

2019 m. rugsėjo 04 d.

RUSSKAYA PSOVAYA BORZAYA

BORZOI - RUSŲ ILGAPLAUKIS KURTAS

PASKIRTIS: Medžioklinis kurtas; lenktyninis ir persekiojantis jauką (kursinginis) kurtas.

Rusų ilgaplaukis kurtas naudojamas kiškio ir lapės, rečiau vilko medžioklei. Jame puikiai dera didelis greitis ir vikrumas su ištverme ir sugebėjimu žaibiškai pagauti grobį (sumedžioti žvėrį) taip pat sėkmingai naudojamas jauko persekiojimo varžybose (kursinge) ir kurtų lenktyne.

FCI KLASIFIKACIJA:

10 grupė: Kurtai;

1 skyrius: Ilgaplaukiai ir turintys puošiančius plaukus kurtai.

Su darbo bandymais.

TRUMPA KILMĖS ISTORIJA:

Rusų ilgaplaukių kurtų atsiradimo istorija datuojama XV a., totorių mongolų ordų antplūdžio periodui. Tais laikais savo medžioklėms totoriai naudojo arabų kilmės kurtus - „koutsis“, o tuo tarpu rusų medžiotojai kurtų neturėjo, medžioklėje jie naudojo nepaprastai galingus ir stiprius, aršaus būdo „loshaya“ šunis, kurie buvo pajėgus pagauti ir perblokti elnią ar net briedį.

„Koutsis“ ir „loshaya“ šunų metisai tapo rusų ilgaplaukio kurto prototipu. Būtent tokie šunys buvo pavaizduoti ant maldaknygės, priklausiusios Didžiajam Kunigaikščiui Vasilijui III, Ivano Rūsčiojo tėvui.

XVI - XVII a. įlieti lenkų kurtų kraujai jų palikuoniams pridėjo kilmingumo. Šitų šunų

šlovė vis augo ir peržengė Rusijos imperijos sienas.

Tolimesniam veislės vystymuisi žymios įtakos turėjo kryžminimas su „klock“ - didžiuliu, galingu ir aršiu barzdotu šiurkščiaplaukiu Kuršio (Kurliandijos) kurtu. Jų palikuonis buvo jau be barzdų, su ilgesniais plonesniais plaukais. Būtent jie buvo ilgaplaukio („gustopsovy“) rusų kurto tipo pradžia.

Tuo pačiu metu į veislę įliejus greihaundų kraujo, atsirado ir trumpaplaukis („chistopsovy“) tipas. Vėliau veislėje taip pat buvo panaudoti „gorsky“ ir „krymo“ kurtų, garsėjančių savo ištverme, kraujai.

Šito sudėtingo daugelio veislių kryžminimo rezultatu tapo rusų ilgaplaukis kurtas. Jo budrumas, greitis, vikrumas persekiojant žvėrį, staigus šuolis, sugebėjimas žaibiškai pagauti žvėrį, aršumas ir drąsa, visos šios svarbios savybės buvo naudingos medžiojant atviroje vietovėje, bėgant trumpus atstumus. Rusų kurtai taip pat buvo sėkmingai naudojami medžioklei stepėse, kur reikėdavo bėgti ilgesnės distancijas.

XVIII - XIX a. atsirado medžioklės, kur buvo medžiojama su daugeliu kurtų „svorų“

(„svoromis“ paprastai būdavo vadinami trys kurtai, kuriuos vesdavo ant vieno specialaus pavadžio, taip pat vadinto „svora“), dideliais būriais skalikų ir su specialiai apmokytais žirgais Medžioklėse susirinkdavo iki kelių šimtų skirtingų tipų šunų, tais laikais kurtų tipai dažniausiai buvo vadinami jų savininkų pavardėmis (Boldarevo, Ozerovo, Karajevo ir tt.) Dėl išskirtinio šunų grožio, jų greičio ir medžioklinio azarto ypač išgarsėjo veislynas „Pershinskaja ochota“, priklausęs Didžiajam Kunigaikščiui Nikolajui Nikolajevičiui Romanovui.

Pirmasis rusų kurtų mylėtojų Kongresas buvo surengtas 1874 m., bet tik 1888 m. Maskvos medžioklės draugija priėmė pirmąjį rusų kurto standartą, kuriame pagaliau buvo suvienodintas rusų kurto tipas. Šio standarto autorius buvo N.P. Jermolov. Nors XX ir XXI amžiuje standartas ne kartą buvo keičiamas (1925, 1939, 1951, 1963, 1969, 1980, 1993, 1995 ir 2006 metais), jo pagrindas ir šiandien išlieka toks pats, koks buvo priimtas 1888 metais.

BENDRA IŠVAIZDA:

Rusų ilgaplaukis kurtas - aristokratiškos išvaizdos ir didelio ūgio šuo, lieknas, sausas tačiau kartu ir tvirtas, harmoningai sudėtas, ilgų kojų, gana siauro kūno sudėjimo. Šiek tiek pailginto formato. Kalės ilgesnės nei patinai.

Oda plona, elastinga, be raukšlių. Raumenys sausi, ilgi, labai gerai išsivystę. Stiprių, tačiau ne masyvių kaulių.

SVARBIOS PROPORCIJOS:

* Patinų aukštis ties ketera 1-2 cm didesnis už atstumą nuo žemes iki aukščiausio kryžkaulio taško.

Pas kales šie du aukščiai yra vienodi.

Kūno ilgis šiek tiek viršija ūgį ties ketera.

Krūtinės gylis yra lygus beveik pusei aukščio ties ketera.

Aukštis ties alkūne yra šiek tiek didesnis už pusę aukščio ties ketera.

Snukio ilgis nuo nosies galiuko iki perėjimo tarp kaktos ir nosies yra šiek tiek didesnis už kaukolės ilgį nuo pakaušio gumburo iki perėjimo tarp kaktos ir snukio.

ELGESYS / TEMPERAMENTAS:

Temperamentas ramus; gerai išreikšta vaizdinė (regos) reakcija.

Tipiška eisena: ne medžioklės metu - lėta, plati risčia ar net ėjimas; vežant žvėrį - šuoliavimas plačiais šuoliais.

Požiūris į žmones neutraliai geranoriškas.

GALVA:

Aristokratiška, siaura, ilga, proporcinga bendram šuns sudėjimui (išvaizdai); galva yra tokia sausa, kad per ploną odą aiškiai matomos pagrindinės kraujagysles. Žiūrint iš šono, viršutinis galvos kontūras sudaro ilgą, šiek tiek išgaubtą liniją. Antakių ir skruostikaulių lankai neišreikšti.

VIRŠUGALVIS:

Kaukolė: Žiūrint iš viršaus siaura, ištempto ovalo formos. Žiūrint iš šono beveik plokščia. Gerai išreikštas pakaušio gumburas.

Perėjimas tarp kaktos ir snukio: labai nežymus. (vos matomas)

PRIEKINĖ GALVOS DALIS:

Nosis: Didelė, nepriklausomai nuo kailio spalvos visada juoda, apatinio žandikaulio atžvilgiu žymiai išsikišusi į priekį.

Snukis („ščipec“): Ilgas, sausas, gerai, tolygiai užpildytas per visą ilgį, tiesus arba šiek tiek linkstantis žemyn, su nedidele kuprele netoli nosies galiuko. Snukio ilgis nuo nosies galiuko iki perėjimo tarp kaktos ir snukio yra šiek tiek didesnis už kaukolės ilgį nuo pakaušio gumburo iki perėjimo tarp kaktos ir snukio.

Lūpos: Sausos, gerai prigludusios, plonos, su juodais kraštų apvadais, nepriklausomai nuo kailio spalvos.

Žandikauliai / dantys: dantys balti, stiprūs, priekiniai dantys (kandžiai) išsidėstę šalia vienas kito, be tarpų; iltiniai dantys neturi būti pernelyg pakrypę į šonus. Žirklių sukandimas. Tiesus („replių“) sukandimas leidžiamas, bet nepageidaujamas. Pilna dantų formulė. Leistinas (priimtinas) 3-jų krūminių (M3) ir vieno arba dviejų prieš krūminių (P1) dantų trūkumas.

Skruostikauliai: plokšti, neryškūs. (neišreikšti)

AKYS: Didelės, ovalo (migdolo) formos, tamsiai rudos arba rudos; vokai su juodais apvadais, glaudžiai prigludę.

AUSYS: Mažos, plonos, judrios, smailiais galais, padengtos trumpais plaukais.

Išaugusios aukščiau akių lygio, prigludusios, arti viena kitos, užtrauktos ir nukreiptos atgal. Ausų galiukai guli vienas šalia kito, nukreipti žemyn palei sprandą ir prigludę prie jo. Šuniui susijaudinus ausys pakyla ant kremzlių, jų galiukai nukreipti į šonus arba į priekį. Kartais viena ar abi ausys atsistoja, kaip pas žirgą. („koniom“)

KAKLAS: Ilgas, sausas, raumeningas, kiek išlenktas, ovalios formos (šiek tiek suplotas iš šonų), vidutinio pastatymo.

KŪNAS:

Viršaus linija: tolygaus lanko formos.

Ketera: nežymi (neryški).

Nugara: Plati, raumeninga, lanksti, spyruokliuojanti.

Juosmuo: Santykinai ilgas, iškilas, raumeningas, platus. Kartu su nugara sudaro tolygų lanką, vadinamą „napružina“ pas kales; ir „verch“ pas patinus. Patinams šis lankas būna labiau išreikštas nei kalėms. Aukščiausias viršaus linijos (lanko) taškas yra per vidurį, 1-jo ar 2-jo juosmens slankstelių srityje.

Kryžius: ilgas, platus, vidutiniškai nuožulnus. Kryžiaus plotis tarp aukščiausių dubens taškų turi būti ne mažesnis nei 8 cm.

Krūtinė: skerspjuvyje ovalo formos, gili, nesiaura, tačiau ne platesne už kryžių, nuleista beveik iki alkūnių sąnarių lygio. Žiūrint iš šono krūtinkaulio priekis („sokolok“) išsikiša šiek tiek į priekį ir yra beveik viename lygyje su peties sąnariais. Menčių srityje krūtinė gana plokščia, palaiptai plati link netikrųjų šonkaulių. Netikrieji šonkauliai žymiai trumpesni.

Apatinė linija ir pilvas: apatinė linija labai staigiai pakyla nuo krūtinės link pilvo („podryv“); pilvas stipriai įtrauktas;

UODEGA: („pravilo“) pjautuvo arba kardo formos, plona, ilga, apaugusi ilgu tankiu gausiu puošniu kailiu („podves“). Pravesta tarp užpakalinių galūnių ir išvesta iš šono, palei kirkšni, ji turi siekti artimiausią klubikaulio gumburą (aukščiausią dubens tašką). Ramybės būsenoje nuleista žemyn. Judant - pakelta, bet ne aukščiau nugaros lygio.

GALŪNĖS:

PRIEKINĖS GALŪNĖS:

Bendra išvaizda: Priekinės galūnės sausos, raumeningos, žiūrint iš priekio visiškai tiesios ir lygiagrečios. Pečių raumenys gerai išvystę. Aukštis nuo žemės iki alkūnių yra šiek tiek didesnis nei pusė ūgio nuo žemės iki keteros.

Mentes: ilgos ir nuožulnios.

Žastai: ilgi, vidutiniškai nuožulnūs; pakankamai gerai išreikšti mentės - žastikaulio sąnarių kampai.

Alkūnės: lygiagrečios kūno vidurio linijai arba šiek tiek nukreiptos į išorę („v pole“).

Dilbiai: ilgi, sausi, skerspjuvis ovalo formos; žiūrint iš priekio - siauri, žiūrint iš šono - platūs su gerai išsivysčiusiomis alkūnių ataugomis.

Plaštakos: gana ilgos, kiek nuožulnios.

Priekinės letenos: sausos, siauros, ovalios (vadinamoji „kiškio letenelė“); suglaustos, pirštai ilgi, išlenkti, glaudžiai prigludę, nagai ilgi, stiprūs, siekiantys žemę.

UŽPAKALINĖS GALŪNĖS:

Bendra išvaizda: sausos, kaulingos, raumeningos su gerai išreikštais sąnarių kampais.

Žiūrint iš nugaros - tiesios ir lygiagrečios, statomos šiek tiek plačiau nei priekinės galūnės. Ramioje būsenoje pastatomos šiek tiek atgal. Stovėsenoje - nuo sėdynkaulio išsikišimo (sėdmenų) vedama vertikali linija turi pereiti per kulno sąnario ir slėsnos priekinę dalį. Visi sąnariai privalo turėti gerai išreikštus kampus. Gerai išsivystę užpakalinių galūnių raumenys („čiornyje miasa“)

Šlaunys ir blauzdos: ilgos, maždaug vienodo ilgio.

Kelio bei kulno sąnariai: platūs, sausi, aiškiai išreikšti.

Slėsnos: trumpos, vertikalios, tiesios.

Užpakalinių letenos: sausos, siauros, ovalios (vadinamoji „kiškio letenelė“); suglaustos, pirštai ilgi, išlenkti, glaudžiai prigludę. Nagai ilgi, stiprūs, siekiantys žemę.

EISENA IR JUDESIAI: Kasdieniniame gyvenime tipiška eisena plati, laisva, lengva risčia. Medžioklės metu - itin platūs, greitai šuoliai.

ODA: Plona, elastinga, glotni, prigludusi (be raukšlių).

KAILIS:

Plaukai: („psovina“) ilgi, stangrūs, šilkiniai (liečiant), lengvi, banguoti arba krentantys didelėmis garbanomis. Leistinos smulkios garbanos.

Skirtingos kūno dalys yra padengtos skirtingo ilgio kailiu: galvos, ausų ir vidinės galūnių pusės kailis yra labai trumpas, glaudžiai prigludęs; nugaros ir kaklo yra ilgesnis ir dažnai banguotas; šlaunų išorėje ir šonuose yra trumpesnis ir gali garbanotis. Puošiantys plaukai yra blizgantys ir žymiai ilgesni, įprastai jie išsidėstyti: ant kaklo („apykablė“, „mufta“), apatinėje krūtinės ir pilvo dalyje („sijonas“), ant priekinių kojų („plunksnos“) ir užpakalinių galūnių šlaunų („kelnės“) dalyje. Ilgos, nukarusios „plunksnos“ puošia uodegos apačią; o uodegos pagrindas įprastai būna garbanotas.

SPALVA:

Balta; įvairių atspalvių gelsva („polovaja“ - pavadinimas kilęs nuo kviečių grūdų lukštų, šiaudų spalvos) : geltona, auksinė, gelsva, rauda, pilkai gelsva, auksinė su sidabro atspalviu: auksinė su šviesiai pilku atspalviu - „šešėliu“); sabalų („sable“ - „burmatnyj“) - kai pagrindinė spalva tamsiai raudona arba pilka, o

prie plaukų šaknų ji žymiai šviesesnė; raudona su juodais plaukų galiukais („murugaja“) dažnai būna su tamsios spalvos snukio „kaukė“ („mazurina“); pilka - nuo pelenų iki gelsvai pilkos; tigrinė spalva („čubaraja“): pagrindinė spalva gali būti įvairių atspalvių geltona, raudona arba pilka su tamsiomis, kaip marmuro ruožais, juostomis; raudona; juoda, taip pat pereinamosios spalvos tarp jų .

Spalvos gali būti vientisos, dėmėmis („pegije“ - tamsesnės spalvos dėmės ant šviesaus fono) ir su įrudžiu. Bet kokios spalvos kailiui charakteringas žymiai šviesesnis atspalvis kūno apačioje (snukio, kaklo, krūtinės, pilvo, uodegos).

Priimtinos visos spalvos, nuo baltos iki juodos, bet kokiam derinyje, išskyrus rudą (šokoladinę), žydrą, alyvinę („isabella“) ir jų vedinius (atspalvius), su kitomis, nei juodos spalvos, nosimis.

DYDIS:

Ūgis ties ketera:

Pageidautinas aukštis ties ketera:

patinai: 75-85 cm,

kalės: 68-78 cm.

TRŪKUMAI:

Bet koks nukrypimas nuo aukščiau išvardytų punktų turėtų būti laikomas trūkumu, kuris turi būti vertinamas tiksliai atsižvelgiant į pasireiškimo laipsnį, jo poveikį šuns sveikatai, gerovei ir galimybei šunį panaudoti pagal tradicinę paskirtį.

aukštis ties ketera didesnis arba mažesnis nei 2 cm negu nurodytas standarte.

Kūno ilgis viršija ūgį ties ketera daugiau kaip 10% arba yra mažesnis nei 5%.

Akys nepakankamai didelės; giliai pasodintos; apvalios; per šviesios (visi riešuto spalvos atspalviai).

Dantys smulkūs, maži; tarpai tarp dantų; Ne daugiau nei dviejų prieškrūminių P2 trūkumas. Bent vieno priekinio danties (kandžio) nebuvimas dėl traumos, jei tai netrukdo sukandimo įvertinimui.

Viršutinė linija nepakankamai tolygi. Išreikšta ketera. Nesimetriška nugaros viršaus linija. Aukščiausias viršutinės linijos taškas esmingai pasislinkęs link kryžiaus.

Nepakankamai įtrauktas pilvas; išreikštos kirkšnys; padirbęs pilvas.

Trumpoka uodega, aukštai pakelta, nukarusi į šoną, uodegos galas susuktas žiedu.

Daugybė pagrindinės spalvos atspalvio šlakų (smulkių taškelių) ant kūno.

Tiesokas, pūkuotas, matinis (be blizgesio), pasišiaušęs kailis; silpnai, nepakankamai išsivystęs, retas („apykablės“ „sijono“ „kelnių“ „plunksnų“) puošiantis plaukas.

Vienodo ilgio kailis ant viso kūno; šiurkštūs plaukai šerimosi metu.

RIMTI TRŪKUMAI / YDOS:

Galva grubi arba mėsinga, riestas (kylantis) snukis, storos, nukarusios, atvėpusios lūpos. Žiūrint iš profilio, dėl nepakankamai išsikišusios nosies, bukas snukis. Staigus perėjimas tarp kaktos ir snukio.

Nepriklausomai nuo bet kurios kailio spalvos, išblukusi (nepakankamai tamsi) nosies, akių vokų ar lūpų spalva. Kai nėra traumų požymių dalinė rožinės spalvos nosies, lūpų, akių depigmentacija.

Akys mažos; geltonos (spalvos), silpnaregės; pernelyg išsivystęs trečiasis vokas.

Trūkumas bet kurių dantų, nepaminėtų skiltyje „Trūkumai“.

Ausys augančios žemai, per plačiai viena nuo kitos, nepakankamai nukreiptos atgal ir

žemyn ir nepriglundusios prie sprando; per didelės; storos, sunkios, grubios su kieta kremzle; su suapvalintais galiukais.

Kūno ilgis viršija ūgį ties ketera daugiau kaip 12% arba yra mažesnis nei 3%. Ūgis didesnis arba mažesnis nei 2 cm, nei nurodytas standarte.

Kaklas išaugęs aukštai arba horizontaliai, apvalaus skerspjūvio.

Viršaus linija nuožulniai nusileidžianti nuo aiškiai išreikštos keteros link uodegos pagrindo; pernelyg išgaubta (kuprota) nugara, tiesi nugara pas patinus.

Juosmuo siauras, trumpas, pernelyg ilgas (juosmens ilgis atitinka nugaros ilgį), tiesus. Nukaręs pilvas.

Masyvios, apvalių kaulų priekinės kojos.

Pėdos mėsingos, apvalios arba su išskėstais kojų pirštais, plokščios.

Uodega trumpa, stora, be puošiančio plauko („plunksnų“, „nuokarų“)

Daug kitokio atspalvio, nei pagrindinė kūno spalva, šlakų (smulkių taškelių) ant korpuso.

Vientisa, nešviesėjanti link kūno apačios spalva (kaklo, krūtinės, pilvo, kojų, uodegos apačioje) .

Pernelyg gausus viso kūno kailis, per gausus poplaukis, kietas, grubus, šiurkštus kailis ne šerimosi laikotarpiu, puošmenų trūkumas („sijono“ „kelnių“. „plunksnų“ ir t.t.)

YDOS, DĖL KURIŲ DISKVALIFIKUOJAMA:

Agresyvumas ar bailumas (perdėtas drovumas).

Bet kuris šuo, aiškiai parodantis fizinius ar elgesio sutrikimus.

Spalva: ruda (taip pat ir kakavos, kavos, šokolado); žydra, alyvinė („isabella“), blyškios, praskiestos spalvos su ne juodos spalvos nosimi.

Visiškai be pigmento (rausva) nosis, vokai, lūpos.

Akys: visų atspalvių pilkos, žalios, mėlynos; skirtingų spalvų akys.

Dantys: perkanda arba nesąkanda; kreiva sąkanda. Priekinių dantų trūkumas, net jei jie tankiai išdėstyti; Bent vienos ilties trūkumas, jei ji nėra sulaužyta. Netaisyklingas sukandimas. Žandikaulių neužsidarymas.

Išsukti riešai. Pridėtiniai (rudimentiniai) pirštai.

Uodega: susisukusi į kamščiatraukį, užlūžusi (suaugę slanksteliai); net iš dalies patrumpinta (kupiruota) .

PASTABOS:

Patinai turi turėti dvi akivaizdžiai normalias, visiškai nusileidusias į kapšelių sėklides.

Veisimui naudojami tik funkcionalus ir sveiki, su būdingomis konkrečiai veislei savybėmis šunys.